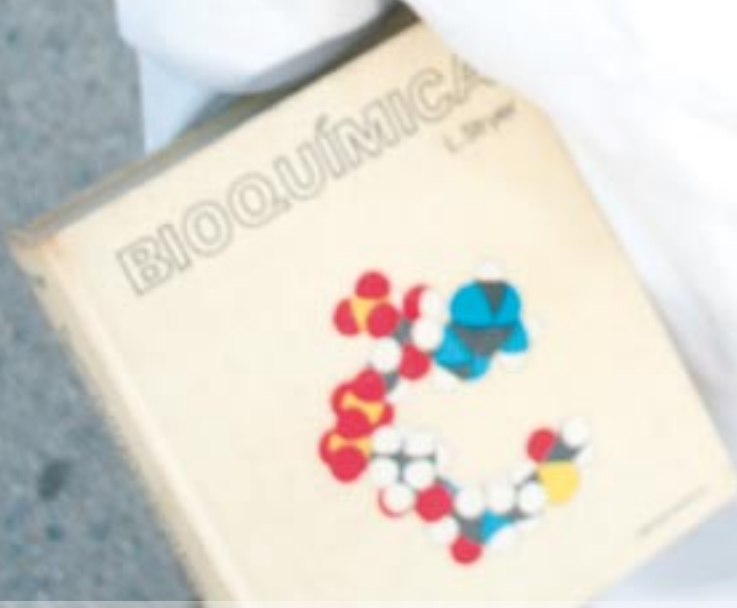

Dues carreres x una feina

Els postgraus, més formació un cop acabats els estudis 10 ■ UAB Idiomes, més de 7.000 alumnes en el desè aniversari 14 ■ La crisi ha retallat els diners destinats a la recerca 22 ■ Entrevista a Jaume Balagueró, creador d'un estil propi en el cinema de terror 24 ■

EL CAMPUS de l'Autònoma

NÚM 52 FEBRER 2010

3 L'estudi d'una segona carrera ofereix noves oportunitats laborals i de caràcter formatiu

8 Perllongar els estudis comporta una transició molt llarga fins arribar al món dels adults

10 La UAB dedica aquest any a la temàtica de la Comunicació, vista des de tots els angles possibles

10 Les beques 'Erasmus Pràctiques', una manera diferent d'aprendre a treballar a les empreses

20 L'Autònoma té professorat d'arreu del món fent docència a les aules

30 Sin Vergüenza és un col·lectiu que lluita contra les discriminacions degudes a les tendències sexuals

34 L'estudiant de més edat té 76 anys i va a classes de Musicologia perquè adora la música

Segones carreres

Una part apreciable dels estudiants que ja s'han tret una titulació opten per cursar una segona carrera. Les motivacions són diverses, però en la major part dels casos es tracta d'ampliar els estudis fets, satisfer curiositats intel·lectuals no superades en uns primers estudis o qualificar-se més a fons per tal d'obtenir un bon lloc de treball. El resultat és un major coneixement i, les conseqüències, una dilatació del temps que es triga a incorporar-se a la vida laboral i al món, una vegada efectuats uns estudis universitaris.

La Universitat hauria de facilitar aquests nous estudis, aquesta segona etapa estudiantil, perquè està clar que estan destinats a repercutir en favor de la

societat. No és un luxe al qual cal posar un preu elevat, sinó una opció tan legítima com estudiar i treballar a l'hora o passar-se uns anys només estudiant. De fet, hi ha una evolució perceptible des de la mentalitat segons la qual, després d'estudiar, toca treballar a l'actual plantejament pel qual al llarg de la vida cal renovar de manera permanent els coneixements i ampliar-los. Dit d'una altra manera, cal evitar estancar-se en el que s'ha après anys enrere.

Les segones carreres s'insereixen dins d'uns esquemes universitaris que tendeixen clarament a una contínua segmentació, especialització i divisió de les àrees del saber. Mentre els estudis permeten aprofundir en una parcel·la del coneixement, les segones carreres ajuden a tenir una perspectiva més àmplia d'aquesta parcel·la.

es segones carreres tendeixen a una segmentació, especialització i divisió de les àrees del saber

■ <http://blogs.uab.cat/revistacampus>

DIRECTOR Antoni Reig. **SOTSDIRECTORA** (Producció i maquetació) Pepa Badell. **CAP D'EDICIÓ** Elvira Altés. **CONSELL EDITORIAL** Marta Corcoy, Miquel Àngel Linares, Manuel López, Xavier Mas de Xaxàs, Antoni Merino, Fernando Sabés, Jaume Soriano, Toni Castel. **DISSENY** Pepa Badell. **REDACCIÓ** Ester Dachs, Marta Roqueta, Maria Pomés, M. Antònia Abrines, Ada Mullol, Helena Codorniu, Marina Muñoz, Alba Beltrán. **FOTOGRAFIA** Roger Casajuana, Kika Moragues. **MAQUETACIÓ** Cristina Lliteras, Alba López. **EDICIÓ** Jaume Vich.

FOTO PORTADA Kika Moragues.

ADREÇA Facultat de Ciències de la Comunicació, Universitat Autònoma de Barcelona (UAB), Edifici I, Aula I2-117, 08193 Bellaterra (Barcelona). **TELÈFON** 935813288. **FAX** 935812005. **EDITA** Facultat de Ciències de la Comunicació, UAB. **PREIMPRESSIÓ I IMPRESSIÓ** Gratesa

KIKA MORAGUES

Les segones carreres milloren les oportunitats laborals

Les raons que motiven a cursar una segona carrera són tan variades com les combinacions de titulacions. Nos interessos, voluntat d'encarar la competitivitat del mercat laboral o allargar la vida universitària en són algunes. La majoria d'estudiants vol seguir cultivant el seu saber davant d'un futur laboral incert, malgrat una Universitat que els desanima encarint el preu dels crèdits de matrícula d'una segona titulació.

En l'últim any de la carrera d'Infermeria, Paola Díaz va entrar en un quiròfan per primera vegada i en veure de tan a prop quin era el paper del metge, va descobrir la seva veritable vocació. Volia ser metge. Paola havia estudiat Infermeria perquè la seva inclinació era dedicar-se al tracte de prop amb els pacients, però, després d'aquella revelació que havia viscut al trepitjar un quiròfan i tot just havent-se llicenciat com a infermera, la Paola es va matricular a Medicina per donar el tret de sortida a una nova carrera, amb la reorientació professional com a meta.

Paola Díaz és una dels 2.486 estudiants que l'any passat va començar una segona titulació, segons dades de l'Oficina de Gestió de la Informació i de la Documentació (OGID) de la UAB. Enguany, la xifra ha davallat un 16,7% i han estat 2.072 estudiants, que suposa un percentatge del 7,32% respecte el total d'estudiants matriculats a l'Autònoma.

La decisió d'aquests estudiants no acostuma a ser gens fàcil. Paola, en concret, era conscient que Medicina és una de les carreres més llargues i sacrificades. Paola explica que la seva família i els

KIKA MORAGUES

seus amics, en comunicar-los el propòsit de seguir estudiant, van pensar que estava boja. “Hi havia gent a la que li feia fins i tot llàstima, em preguntaven si ja sabia que no tindria joventut”, recorda divertida.

Una altra dificultat que es va trobar la infermera va ser desempolsar certs coneixements del batxillerat. Per vèncer aquest obstacle es va matricular en una aula de repàs de la Vila Universitària durant les nits i caps de setmana, ja que pels matins fa pràctiques i per les tardes té les classes teòriques de Medicina. “Hi ha dies que penso que no puc més i ho engegaria tot a rodar, però d’altres me n’adono que tot el que aprenc després em serveix a la feina, i penso que val la pena”, explica. I és que, a més

a més de la dedicació acadèmica, la Paola treballa els dissabtes, i els estius, en un hospital per tal de finançar-se la carrera i pagar la meitat del lloguer del pis on viu. Considera que créixer és anar assumint compromisos. “Ja no tinc 18 anys, en tinc 22. Socialment, jo ja tinc unes responsabilitats”, afirma.

Tot plegat és un repte ambiciós i sacrificat, però l’anima veure que altres col·legues ho estan aconseguint. De fet, és força freqüent que professionals d’Infermeria comencin la carrera de Medicina, tot i que la majoria ho fan perquè al batxillerat no van assolir una nota de tall suficient. És un cop s’han llicenciat en Infermeria que troben l’oportunitat de llevar-se aquella espina clavada anys enrere.

Una estudiant tragina dos llibres de diferents matèries que representen les seves dues carreres.

Formar-se sense límits

La majoria dels i les estudiants que decideixen cursar una segona carrera volen eliminar les mancances de la primera. Hi ha molts exemples d’aquest propòsit entre els i les estudiants de Periodisme, ja que molts opinen que la carrera és una mica “tastaolletes” i li manca especialització. Això opina Sergi Forcada, qui, insatisfet amb la llicenciatura, va decidir matricular-se a Comunicació Audiovisual i a Ciències Polítiques. La primera li aportaria una millor formació tècnica en mitjans audiovisuals, i en la segona hi cercava una especialitat temàtica per poder decantar-se per una de les branques del periodisme.

En Sergi creu que els coneixements addicionals poden facilitar-li l’accés al món laboral,

■
“Tenir dues carreres no t’assegura una feina més bona, però et dóna més probabilitats d’obtenir-la”

■
“Un cop tens un expedient tancat, continuar a la Universitat té un recàrrec del 40%”

però també tem que li pugui ocasionar dificultats. “A vegades, les empreses poden pensar que estàs «sobretitulat» per a algunes feines”, afirma. En Sergi també opina que dedicar-se massa al terreny acadèmic pot fer oblidar la realitat professional i que, per evitar-ho, cal compaginar els estudis amb altres feines.

A l’hora de prendre la decisió de seguir estudiant, en Sergi també va valorar les oportunitats que li oferia la Universitat i es va trobar amb pros i contres. Positivament, va descobrir que pel fet d’estar llicenciat podia accedir directament al segon cicle de Comunicació Audiovisual i podia convalidar força assignatures de Ciències Polítiques. Com a entrebanc, però, es va trobar que les convalidacions

A dalt, Paola Díaz, infermera i estudiant de Medicina. Al mig, Alejandro Chamorro, biotecnòleg i estudiant de Bioquímica. A sota, Maribel García, sociòloga.

i certs tràmits de gestió acadèmica tenen un cost elevat que ell considera excessiu. “Un cop tens un expedient tancat, continuar a la Universitat té un recàrrec del 40%. És com si la Universitat et penalitzés estudiar una segona titulació”, es queixa.

Època de ‘sobreeducació’ i ‘subocupació’

“Tenir dues carreres no t’assegura una feina més bona, però et dóna més probabilitats d’obtenir-la”, afirma Maribel García, professora de la Facultat de Sociologia de la UAB i especialitzada en Sociologia de l’Educació. García explica la necessitat que senten molts joves de dur a terme dues carreres com una peça més de l’engrenatge del fenomen de *sobreeducació*

i *subocupació* actual. Una situació molt diferenciada de la de fa 40 anys, quan tenir un títol universitari obria moltes portes. García justifica aquest canvi amb la democratització de l’educació que ha provocat que tenir un títol sigui una “condició necessària, però no suficient”.

Actualment, no només s’han reduït les oportunitats laborals en llicenciar-se, sinó que també s’ha perdut el reconeixement del títol universitari. “Tenim una societat en la que, a mesura que les coses es democratitzen, experimenten una certa pèrdua de prestigi social”, raona García.

A l’hora d’explicar les estratègies d’elecció dels joves que persegueixen aconseguir plusos formatius, García argumenta que hi ha dues possibilitats. La

■
**“Ja no tinc
18 anys,
en tinc 22.
Socialment,
ja tinc unes
responsabilitats”**

■
**“La Universitat
és un marc
d'oportunitats
per descobrir,
per créixer i per
experimentar”**

■
**“Quatre anys
passen massa
ràpid i sap greu
marxar
quan justament
et sents
amo i senyor
de la Facultat”**

primera és la reorientació professional, ja que moltes vegades durant els anys universitaris, l'estudiant descobreix nous àmbits que li interessen. L'altra raó respon a la demanda creixent de qualificacions i a la competència pels llocs de treball que es viu en la societat actual, i que genera “una dinàmica d'acumular” punts curriculars.

Garcia també contempla un tercer factor, encara que creu que és més anecdòtic: el *complex de Peter Pan*, és a dir, el perfil de qui té por d'acabar la universitat i haver-se d'enfrontar al món adult. Sentiment comprensible si tenim en compte que la universitat està considerada com

Un dels grans al·licients de començar una segona carrera és poder allargar l'experiència universitària.

“una bombolla idíl·lica, sobretot per les classes mitjanes”, apunta Garcia. La sociòloga explica que no és només una qüestió d'idealització, sinó també pel període vital que representa per l'estudiant, que ja té una certa autonomia, però encara no té totes les responsabilitats que implica ser autosuficient, adult. “La Universitat és un marc d'oportunitats per descobrir, per créixer i per experimentar”, conclou.

Prolongar la bona vida

Un dels grans al·licients de començar una segona carrera és poder allargar l'experiència universitària, l'estil de vida predilecte d'Alejandro Chamorro

i de Sara Martín. Alejandro reconeix que estudia Bioquímica havent acabat Biotecnologia tant per complementar la formació i facilitar l'accés al mercat laboral, com per prolongar la vida universitària. “Quatre anys passen massa ràpid i sap greu marxar quan justament et sents amo i senyor de la Facultat”, confessa. Alejandro volia seguir a la Universitat i va trobar una bona excusa: Biotecnologia és una carrera molt nova i es coneix poc a Espanya i, en canvi, Bioquímica es coneix i es valora més. D'aquesta manera, amb la doble llicenciatura, preveu trobar feina més fàcilment. La decisió la va preveure amb temps

ARXIU UAB

KIKA MORAGUES

i va decidir deixar l'expedient obert de la primera titulació per estalviar-se el 40% de recàrrec que s'afegeix al preu dels crèdits d'una segona titulació.

A diferència d'Alejandro, Sara Martín, tot i que sempre havia volgut estudiar Antropologia, va preferir, d'entrada, aconseguir una llicenciatura que li solucionés la sortida laboral amb facilitat. Va estudiar Magisteri Musical i va ser al llicenciar-se quan va decidir cursar una carrera que la "realitzés més personalment". Reconeix, però, que potser va ser massa exigent amb les perspectives dipositades en la segona carrera i que això li va portar decepcions. "Ara me n'adono

que pretenia que Antropologia em resolgués dubtes existencials i que no es pot esperar això d'una carrera", explica.

Tornar a trepitjar el campus

El que sí que comparteix Sara amb Alejandro és l'estima pel campus de la UAB. Tot i que retornar a la Universitat li suposés deixar de treballar, tornar a casa dels seus pares i perdre la independència econòmica, la Sara volia tornar a trepitjar la gespa del campus. "Tenia una mancança de vida universitària, perquè Magisteri només són tres anys", ironitza. També reconeix que l'espantava afrontar la vida

La majoria dels i les estudiants que decideixen cursar una segona carrera volen eliminar les mancances de la primera.

adulta, ja que, en el seu cas, just en acabar la carrera, va trobar feina fent substitucions sense parar. "Sonarà estrany, però em va angoixar justament tenir tanta feina només acabar la carrera", comenta i riu per la comicitat del seu punt de vista.

En tot cas, és cert que a la vida moltes curses no les guanya el primer en arribar a la meta. A la Universitat, no tindrà més èxit qui acabi primer la carrera, sinó qui reculli pel camí la millor formació acadèmica i el millor enriquiment personal ■

**Ada Mullol
Maria Pomés
Helena Codorniu**

■ **Helena Troiano**
Doctora en Sociologia, membre del Grup de Recerca i Treball (GRET)

Val la pena estudiar a la Universitat?

Des d'un punt de vista estrictament utilitarista, portem prou anys fent estudis d'inserció de graduats com per poder respondre d'alguna manera aquesta pregunta. En primer lloc, la població amb estudis universitaris presenta una millor situació pel que fa al mercat laboral –defensa davant l'atur i llocs de major qualificació– que la que no té aquests estudis, però, és clar, com més jove s'és, menys es gaudeix d'aquest avantatge. Això ens indica que tenir un títol afavoreix, però no garanteix una millor inserció.

En segon lloc, la diferència entre titulacions, pel que fa a la facilitat de la seva inserció i permanència en el

mercado, es manté desigual al llarg del temps. Aquestes diferències és probable que es reproduïxin en el futur amb l'estructura de grau generalista i màster especialitzat, sobretot en algunes àrees per a les quals hi ha molta demanda de titulats.

Però, ¿és això tot el que un estudiant s'emporta de la Universitat? Una xarxa de relacions i recursos que poden ajudar a la inserció? Un títol amb valor en el mercat laboral? La majoria de titulats respondran que no, i és aquí on entren les consideracions sobre el valor expressiu de la Universitat.

Molts estudis es refereixen a les experiències que viuen els estudiants. Tant allò estudiat, com allò viscut, con-

tribueixen a canviar l'estudiant: el concepte que té de la disciplina o de la professió per a la qual ha estudiat, com veu el món, o com es veu a si mateix dins d'aquest. Alguns estudiants més que d'altres prioritzen aquesta dimensió per sobre de la dimensió instrumental, però, com sempre, la situació socioeconòmica de partida també fa més probable l'adopció d'una o altra postura.

Així, alguns estudiants, davant la situació de treball precari combinada amb unes expectatives pròpies altes respecte a la feina futura, preveuen una transició al món adult molt llarga. Els estudiants, llavors, prioritzen l'equilibri i el benestar

actuais i, així, combinen els estudis amb feinetes –que els permeten tenir diner de butxaca i ser més autònoms dels progenitors–, alhora que gaudeixen de la seva condició de joves i aborden els estudis amb un ritme més relaxat, o bé segueixen itineraris d'estudi complexos, allargant també així la seva condició d'estudiants.

En canvi, d'altres estudiants que no incorporen amb tanta normalitat el seu pas per la Universitat –bàsicament perquè en el seu medi això no és habitual– centren els seus esforços en acabar ràpid, procuren no demorar-se i allargar la càrrega que perceben que són per a les seves famílies. El seu interès de caire més instrumental és perfectament legítim i explicable en una universitat diversa com l'actual.

Tenir un títol afavoreix,
però no garanteix
una millor inserció

■ **Daniel Font**
Llicenciat en Història, estudiant de Periodisme
i del Màster en Arqueologia Prehistòrica

Atrapats

L'esperit conservador de les persones és molt fort. Allò del peix al cove no és només una frase, és tota una declaració de principis.

Recordo un professor d'Història que pretenia allisonar-nos contra el sistema capitalista en el qual la Universitat i les classes en formaven evidentment part. Sovint ens feia preguntes que, a alguns, ens treia els colors, avergonyits de com vivíem, érem joves. Això us ho explico perquè, en una ocasió, ens va

preguntar: "Quants de vosaltres seríeu capaços de deixar demà la Universitat i anar a provar sort en un altre lloc?". Un per un li vam contestar, i cap de nosaltres ni tan

sols va plantejar-se la possibilitat de deixar la Universitat, què trist. Però evidentment, el més conservador de tots era el que ara ens treia els colors, el que portava 30 o 40 anys fent la mateixa classe, en el mateix despatx del mateix Departament de la mateixa Facultat i que, quan era jove, havia estudiat més d'una carrera.

El fet és que a alguns, un cop acabem la llicenciatura, se'ns posen els pèls de punta i ens preguntem: "I ara què?". I ens llancem a segones, terceres, quartes carreres. A més a més, podem fer màsters, pagant molt és clar, i allargar aquest període de formació un o dos anys més, com a mínim. Però no estudiem segones carreres per saber més coses i

completar la nostra formació. De fet, som molt crítics amb la docència que rebem, la qual cosa és bastant incoherent per part nostre, per dir-ho suaument. La raó tampoc està en què puguem seguir veient els companys i companyes, ja tenim el *Facebook* per mantenir el contacte. I ni tan sols és en previsió de millorar el nostre futur laboral, que en el millor dels casos és incert, especialment en l'àmbit de les carreres d'Humanitats. Ho fem per la por al que hi ha fora de

la Universitat: horaris fixos, nòmines i factures, hipoteques, atur, temps lliure, tenir parella fixa, no tenir-ne, tenir fills o no... És a dir, convertir-nos plenament en adults, decidint quin tipus d'adult volem ser.

Estudiar una segona carrera ens permet retardar aquest tràgic moment que ens obliga a abandonar la vida d'intel·lectual

Estudiar una segona carrera ens permet retardar aquest tràgic moment que ens obliga a abandonar la vida d'intel·lectual. I és que a la Universitat vivim una època de vida intel·lectual i, emparat en la meua visió històrica, m'atreveixo a dir que la vida de l'intel·lectual és molt més relaxada que la del jornalier. L'intel·lectual xerra, el jornalier treballa; l'intel·lectual divaga, el jornalier treballa; l'intel·lectual escriu, el jornalier treballa. Estudiar també costa, cert, però no tant com treballar. No ens enganyem. D'aquesta manera, poc a poc, ens deixem atrapar per la Universitat i, ja ho sabeu, com més trigues a marxar d'un lloc, més costa fer-ho.

La formació després de la carrera

ESTER DACHS

Cada vegada es parla més de l'anomenada formació continuada o com l'aprenentatge universitari no pot acabar-se amb la carrera. Els postgraus són una de les solucions per reorientar la vida professional, per aprofundir els coneixements apresos en els anys universitaris o per descobrir les últimes tècniques i innovacions tecnològiques. Amb una oferta diversa i canviant, el principal atractiu d'aquests cursos és que resulten més ràpids, barats i pràctics que dur a terme una altra carrera.

Són persones que fa anys que van acabar la carrera i la majoria tenen una feina del que van estudiar, però decideixen tornar a asseure's a les aules i escoltar un professor. Són els estudiants de postgraus, màsters i cursos d'especialització i, en total, van ser més de 10.000 matriculats l'any passat a la UAB.

Algunes de les persones que decideixen cursar un màster ho fan per preparar-se per realitzar un doctorat. Amb el nou pla Bolonya, el nombre de crèdits requerits per entrar en un doctorat és superior als que pots aconseguir fent un grau i, per tant, és necessari cursar algun dels màsters oficials que ha creat la Universitat.

La majoria d'alumnes tenen raons pràctiques per tornar a agafar els llibres. "Cada cop es

parla més i més de la necessitat de formar-se al llarg de la vida", diu Josep Maria Sanahuja, professor i director del Postgrau en Educació Especial: Pedagogia Terapèutica, actualment en la seva vint-i-sisena edició, dada que el converteix en un dels postgraus més antics de l'Autònoma. Sanahuja afegeix que la societat actual demana una especialització cada cop més gran de les persones universitàries, "fins al punt que sembla que està de moda dir que amb un grau, no n'hi ha prou".

Els estudiants confirmen aquesta tendència, però afegeixen motius propis per fer un postgrau. Anna Quintero, estudiant de Criminalística, apunta a "la curiositat per explorar una àrea que només havia vist superficialment quan cursava Dret". Segons

■ **La majoria d'alumnes tenen raons pràctiques per tornar a agafar els llibres**

Quintero, les carreres són, per definició, generals, i només al cap d'uns anys quan "saps més el què vols", pots especialitzar-te. Lina Garcia, estudiant del Postgrau Cultura de Pau, parla de la necessitat "d'oxigenar-se i replantejar-se alguns conceptes" ,després d'anys treballant en el món de les ONG. Lina afirma que els postgraus són "ideals" per aquest objectiu, ja que resulten "més curts i barats que un doctorat o una altra carrera".

Un altra característica del tercer cicle és l'adaptabilitat. Cada any apareixen cursos i altres es modifiquen o s'eliminen, segons la demanda i les opinions. Sanahuja creu que aquesta és una de les grans virtuts d'aquest sistema. La revisió contínua del currículum fa que "el temps de resposta i adequació dels post-

graus davant nous descobriments o tendències sigui molt més curt que en les carreres".

Un altre ambient

Tothom sembla estar d'acord que l'ambient de les classes de postgrau és molt diferent del que hi ha a les carreres. Els estudiants acostumen a estar més atents i a ser més participatius, contraposant la seva experiència laboral amb la teoria, i quasi no hi ha absentisme.

Sanahuja considera que "el fet que molts combinin el postgrau amb el treball, sacrificant hores i sou, i paguin el curs de la seva butxaca, fa que s'assegurin treure el màxim rendiment de l'experiència". Les classes més reduïdes, entre 35 i 50 alumnes per curs, i la major edat dels estudiants són altres factors que

Moltes de les classes de postgraus i màsters es realitzen a l'Escola de Postgrau.

expliquen aquest canvi d'actitud. En el tema de l'edat, els estudiants poden ser des de graduats recents a persones jubilades del programa d'Universitat Activa, tot i que la mitjana se situa en uns 30 anys, època de la vida en què molts decideixen començar una família i, conseqüentment, molts dels estudiants són, a la vegada, pares i mares. "Sacrifiques més i, per això, vols exprimir al màxim la teva experiència", diu Lina Garcia, que va haver de deixar els seus dos fills a Colòmbia.

La necessitat de conciliar vida laboral, estudiantil i familiar no fa disminuir la participació femenina als postgraus, al contrari, les dones formen el 67% dels estudiants de postgrau superant els homes en totes les àrees ■

Ester Dachs

■ NOTÍCIES

■ Premis Ploma d'Or

Narcís-Jordi Aragó, Isabel-Clara Simó i Josep Surbirats van ser els guanyadors de la tercera edició dels Premis Ploma d'Or, que organitza el Departament de Periodisme i Ciència de la Comunicació. El premi es dona als i les periodistes amb una trajectòria professional dedicada al treball periodístic i coherent amb els seus valors. **M.A.**

■ Projecte 'Leonardo da Vinci'

L'Escola Universitària Salesiana de Sabadell participa en el primer projecte internacional *Leonardo da Vinci*. L'objectiu és desenvolupar un portal web sobre la relació entre ensenyament i ocupació en el camp de la mecatrònica. Per a l'escola, aquest és un gran pas en recerca i relacions internacionals. **M.A.**

■ 'Tardes d'Aventura Periodística'

El cicle de conferències *Tarda d'Aventura Periodística*, des de l'11 de novembre fins a final de desembre, va comptar amb la presència de convidats vinculats a l'àmbit de la comunicació. Entre ells destaquen Àngel Pichi Alonso o el periodista d'investigació Pepe Rodríguez. **M.A.**

■ Segona universitat en rendiment investigador

L'Autònoma és la segona universitat espanyola amb més rendiment investigador segons l'informe del grup SCImago, que analitza 2.000 institucions internacionals. La UAB ocupa la 123ena posició del rànquing mundial i la segona darrere la Universitat de Barcelona dins el rànquing espanyol. **M.A.**

Finançament públic i empreses

ESTER DACHS

El Parc de Recerca de la UAB celebrarà la jornada sobre finançament públic per empreses al 2010 a principis de febrer. L'objectiu d'aquest acte és donar a conèixer les convocatòries públiques d'ajuda a les empreses de nova creació i va destinat a les empreses *spin-off*. Aquestes companyies són les que es creen per donar una sortida comercial a la investigació i a la recerca realitzada a la Universitat. Actualment, hi ha 30 entitats d'aquest tipus registrades al Parc. Aquestes organitzacions es troben dividides en dos àmbits: onze treballen les Tecnologies de la Informació i la Comunicació (TIC) i dinou, el món de la Biomedicina i la Biotecnologia.

La jornada se situa en el context de l'actual crisi econòmica i el temor que

aquesta provoqui una greu retallada de la inversió de les empreses en Recerca, Desenvolupament i Innovació (R+D+I). L'acte és una acció més que fa el Parc per complir amb l'objectiu fundacional de "millorar i impulsar la transferència de coneixements i de tecnologia entre la Universitat i l'empresa", com s'afirma a la seva carta de presentació. Fundat per l'Autònoma, el Consell Superior d'Investigacions Científiques (CSIC) i l'Institut de Recerca i Tecnologia Agroalimentària (IRTA), el Parc acull tot tipus de centres, instituts i grups de recerca situats al campus, tant si aquests formen part de la Universitat com si no ■

Ester Dachs

Examen oficial de xinès HSK

El passat 12 de desembre es va realitzar per primer cop a Barcelona l'examen de nivell de xinès Hanyu Shuiping Kaoshi (HSK), tot i que a Espanya ja se n'havien celebrat altres convocatòries com aquesta a Madrid, València i Granada. L'examen, organitzat per l'Institut Confucio, la Casa Àsia, la UB i la UAB, es va dur a terme a la Facultat de Traducció i d'Interpretació de l'Autònoma. Aquest examen es convoca anualment mitjançant l'Oficina

Nacional d'Ensenyament del Xinès com a llengua estrangera, i es realitza tant a la Xina com a tots els països en què es promou. La prova HSK està composta per tres nivells: el bàsic, l'intermedi i l'avançat. Els seus objectius principals són la difusió de l'estudi del xinès mandarí i l'avaluació del nivell dels parlants que no són nadius ■

Ada Mollo

Cartell oficial de l'any de la Comunicació creat per Helvio Cuesta de l'Escola Eina de Disseny i Art.

El 2010 toca la Comunicació

La Comunicació és la temàtica protagonista del 2010 a la Universitat. Des del 2003, cada any, l'Autònoma desenvolupa un seguit d'activitats en torn d'un tema considerat rellevant. Les Llengües, la Física o l'Àsia Oriental han estat les protagonistes en edicions anteriors.

Bonaventura Bassegoda, vicerector de Transferència Social i Cultural, assegura que l'objectiu de l'any és "parlar de la Comunicació des de tots els àmbits possibles", tot i que afegeix que la Facultat de les Ciències de la Comunicació serà "el referent principal". Aquest any hi ha hagut una "reducció significativa del pressupost, sobretot si es compara amb els

diners que s'hi van destinar l'any 2008", reconeix Bassegoda, però considera que aquest fet no ha de deslluïr la celebració.

La programació es divideix entre activitats acadèmiques, com ara una jornada científica i de debat sobre els nous mitjans i la joventut amb el títol *Més enllà dels Media, Nous formats de Comunicació*, que es realitzarà l'abril, i activitats divulgatives, en les quals

s'inclou la creació d'una exposició sobre la transversalitat de la Comunicació, que es podrà visitar a l'Hemeroteca General a partir de l'octubre.

També es donarà un premi al web de recerca amb una millor estratègia divulgativa, així com també s'han creat quatre concursos participatius: un de fotografia digital, un de curtmetratges, un de relats breus i un de blocs personals. Les bases d'aquests concursos es poden trobar al web oficial de l'Autònoma (uab.cat). Els premis s'entregaran el dia 23 d'abril, coincidint amb la Diada de Sant Jordi ■

Ester Dachs

■ Primer mapa d'exposició al soroll

L'European Topic Centre on Land Use and Spatial Information (LUSI), que es troba a la Facultat de Ciències, i l'Agència Europea de Medi Ambient han desenvolupat el primer mapa d'exposició al soroll. Aquest mapa mostra els nivells d'exposició al soroll dels europeus i els punts d'excessiva contaminació acústica. **M.A.**

■ Guanyadores del concurs de fotografia

Olaya Fernández Gayol va obtenir el primer premi al concurs fotogràfic de la Setmana de la Mobilitat Sostenible i Segura amb la fotografia *Azul sobre gris*. El segon premi va ser per la mateixa fotògrafa amb *Un día cualquiera* i el tercer premi va ser otorgat a Norma Edna Corina Palma, amb la imatge *Tuúy Yo*. **M.A.**

■ Salut mental al FAS

La Fundació Autònoma Solidària (FAS) ofereix el *Cicle de Primavera*, un conjunt d'activitats i xerrades al voltant de la salut mental. El cicle tindrà lloc del 25 de febrer al 26 de maig, i serà convalidable amb dos crèdits de lliure elecció (per més informació podeu consultar a webs2002.uab.es/fas). **E.D.**

■ XII Curs de Formació de Voluntariat Lingüístic

El Servei de Llengües de la UAB organitza la dotzena edició del Curs de Formació de Voluntariat Lingüístic. El curs, que consta de dues sessions presencials, vol formar els estudiants en la gestió del multilingüisme i en l'acollida d'estudiants estrangers i de mobilitat. **M.A.**

ARXIU UAB IDIOMES

El gran moment del servei de llengües

El servei de llengües de la Universitat, UAB Idiomes, està d'enhorabona, perquè celebra el desè aniversari de la seu de Barcelona amb un gran nombre d'alumnes. L'any passat, més de 7.000 alumnes van passar per les seves aules. "Estem molt contents amb la feina feta", diu la directora d'UAB Idiomes, Monserrat Balagueró, que afegeix: "No ens volem quedar aquí, volem expandir-nos i arribar a tot els públics possibles".

Un dels projectes que millor representa la voluntat del servei de donar resposta a totes les demandes són els cursos sènior. "Hi ha gent gran que té ganes d'aprendre, però no vol tenir la

pressió d'haver de superar un examen -afirma Balagueró orgullosa d'aquesta iniciativa-, estem aconseguint una posició capdavantera en la formació lingüística d'aquest perfil d'alumnat". El dia 29 de gener es realitzarà a la Casa de Convalescència, la seu del servei de llengües a Barcelona, una jornada didàctica sobre aquesta experiència

Predominança anglesa

L'anglès és la llengua reina de l'escola. Els més de 40 cursos dedicats a l'aprenentatge d'aquest idioma suposen un 70% dels ingressos del centre. La gran demanda ha permès al professorat ser més creatiu en la docència.

La Casa de Convalescència de l'Hospital de la Santa Creu i Sant Pau és la seu d'UAB Idiomes a Barcelona.

Així, a més dels cursos de preparació per exàmens reconeguts per organismes oficials i els que segueixen els nivells del marc europeu, n'hi ha que ensenyen anglès a través del cinema o de la literatura.

Una de les sorpreses dels últims anys ha estat l'augment de la demanda de cursos del nivell superior de català, l'antic nivell D, fins al punt que la inscripció del mes d'octubre va durar només dues hores i va deixar molta gent sense plaça. "La falta de cursos de la Generalitat ha creat aquesta situació", explica Balagueró ■

Ester Dachs

Agenda d'activitats

TALLER

>> Comunicació oral, comunicació conscient

Descripció >

Curs intensiu de coneixement dels condicionants ocults que operen en el rerefons de la comunicació al marge de la pròpia voluntat, i que repercuteixen de manera directa en resultats d'èxit, d'indiferència o de fracàs. Es basarà en la interacció activa dels participants i es disposarà de suport audiovisual.

Temari >

- El fenomen telescopi
- Distorsions de la comunicació: quan un emet en paraules i l'altre rep en imatges

- L'efecte del sobreentès i el desenfocament involuntari
- La importància del context
- El diàleg: característiques i classes
- El substrat personal
- Realitat i realitats
- Filtres i rols
- Emocions i sentiments
- La informació inconscient. Paranyes de les convencions estàndards.

Requeriments>

Una actitud oberta, participativa i desperta, i un grau alt de curiositat.

Horari >

11 de febrer - 22 d'abril
16.00 h - 19.00 h (dijous)

Lloc >

Torre Vila-Puig (Campus UAB)

Inscripcions >

amics@uab.cat / 93 581 14 90

Professora >

Mercè Company, escriptora

Preu >

150 € / Socis: 125 €

AULA DE LLETRES

>> Curs d'escriptura

Descripció >

Curs intensiu d'aproximació i de templeig a l'escriptura literària des del vessant professional. Es tractaran els continguts (idees i històries) i les formes (tècniques i llenguatges) de l'escriptura a partir del gènere del relat curt.

Objectius >

- Introduir el participant en l'univers de l'escriptor.
- Possibilitar-li l'accés a les seves pròpies capacitats narratives.
- Descobrir-li quins recursos i eines pot utilitzar.

Temari >

- El conte curt
- Funcions i actituds de l'escriptor
- El conte, la novel·la i l'obra dramàtica
- Aspectes de l'ofici:
 - Argument i personatges
 - Contextos i escenaris
 - Ordre i organització
 - Narrar i descriure
 - Explicar i mostrar
 - Escena, resum i diàlegs
- La llengua com a eina de llapis gruixut i la llengua com a estilet de precisió

Horari >

3 de febrer - 14 d'abril
14.30 h - 16.30 h (dimecres)

Lloc >

Torre Vila-Puig (Campus UAB)

Inscripcions >

amics@uab.cat / 93 581 14 90

Professor >

Carles Peramo, escriptor

Preu >

110 € / Socis: 80 €

Més informació >

www.amicsuab.cat

Una manera diferent de fer **pràctiques** d'empresa

'Erasmus' i 'Sèneca' són els noms més repetits quan un estudiant es planteja rebre una part de la formació universitària fora de la UAB. No obstant això, cada vegada hi ha més alumnes que marxen a l'estranger amb un objectiu diferent: realitzar les pràctiques d'empresa. Alguns dels motius són guanyar experiència i capacitats.

El boca-orella va ser el mitjà pel qual Alejandro Martorell es va assabentar de l'existència de les beques *Erasmus Pràctiques*. Estudiant de Biologia i molt interessat en el camp de la Biomedicina, l'Alejandro havia realitzat pràctiques a l'Institut de Neurociències de la Facultat de Medicina de la UAB i a l'Hospital Oncològic de Bellvitge. Quan va saber que hi havia l'oportunitat d'ampliar l'experiència professional a l'estranger, no va dubtar ni un moment: "En el camp de la investigació, quan acabes la carrera i surts de la Universitat, les oportunitats de treballar en el teu àmbit es redueixen".

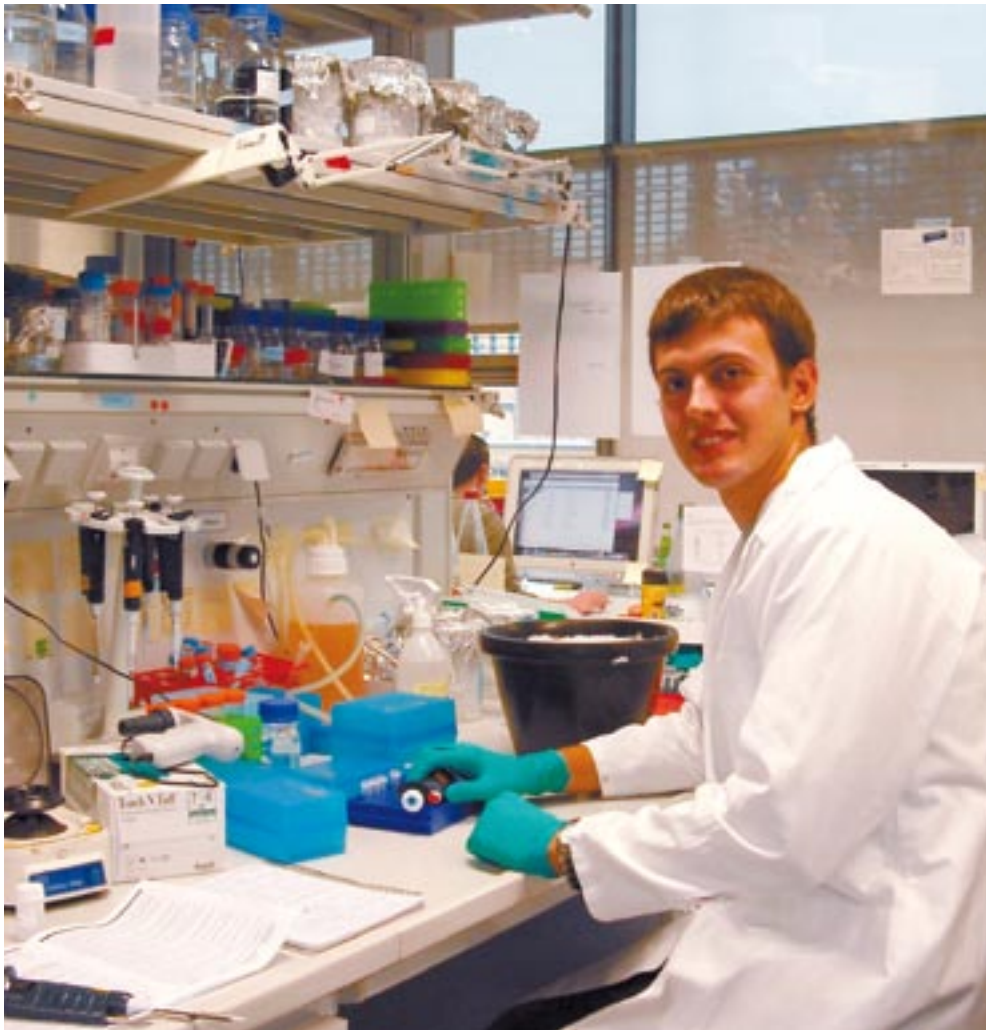
Un dels objectius d'Alejandro era, doncs, "inflar el currículum" per mitjà del treball en un centre d'investigació estranger, el Max Planck Institute de Dresden

Gràcies al Programa Universitat-Empresa, Joan Vilà va decidir seguir els estudis al Regne Unit.

(Alemanya). L'aprenentatge de diverses tècniques en el camp de la Medicina també el va seduir. "Cap dels tres laboratoris on he estat investiga el mateix, cosa que m'ha permès veure un ampli ventall de possibilitats que m'ajudaran a decidir el meu futur", explica Alejandro.

Les motivacions de Joan Vilà, estudiant d'Economia, eren semblants a les d'Alejandro quan va decidir marxar a Londres per treballar a la sucursal del Banc Sabadell. A banda de la possibilitat d'agafar experiència en el món laboral, en Joan va concebre el viatge com una oportunitat per "aprendre anglès, entendre una nova cultura i, sobretot, conèixer-me a mi mateix".

A diferència d'Alejandro, en Joan es va acollir al *Programa Universitat-Empresa*, dirigit

■ **L'alumne que sol·licita les beques ha de gestionar-les i buscar l'empresa pel seu compte**

■ **El 'Programa Universitat-Empresa' combina estudis de segon cycle amb pràctiques en un altre país**

Quaderns de bitàcola a través de la xarxa

Els alumnes que vulguin seguir els passos d'Alejandro poden consultar l'apartat Programes de Mobilitat de la pàgina web de la Universitat, uab.cat, o bé poden dirigir-se a l'Àrea de Relacions Internacionals de la UAB, a l'Hemeroteca General. Si es busca una visió extraoficial dels *Erasmus*, el web d'Alejandro, alexmartorell.jimdo.com, ofereix informació actualitzada sobre el procés de sol·licitud de la beca, alhora que proporciona consells útils sobre l'experiència de treballar a l'estranger. La informació del *Programa Universitat Empresa* es troba a la pàgina web eco.uab.es/ue/.

als i les estudiants de Ciències Econòmiques i Empresariales. El programa permet combinar els estudis de segon cycle d'Economia i Administració i Direcció d'Empreses (ADE), amb les pràctiques en una empresa d'un altre país. En Joan va triar entre el Regne Unit, França i Suïssa.

En el cas d'en Joan, la consolidació i l'antiguitat del programa van ser un punt a favor en la sol·licitud de la beca i la tramitació dels documents. "El *Programa Universitat-Empresa* és qui ho gestiona tot", explica en Joan. Alejandro no va tenir tanta sort. Les beques *Erasmus Pràctiques* són de creació recent, de manera que l'alumne que sol·licita les beques ha de gestionar-les i buscar l'empresa pel seu compte.

Per acollir-se al pla, l'Alejandro va passar per una odissea.

Alejandro Martorell, durant les pràctiques que va fer en investigacions sobre genètica.

Des del principi volia anar a Alemanya, ja que és un país "científicament molt avançat" i ell domina tant l'alemany com l'anglès. Trobar una empresa on fer les pràctiques no va ser fàcil: va enviar més de 50 correus electrònics i cartes de presentació a diversos laboratoris. Després que molts no contestessin, es va posar d'acord amb la directora d'investigacions dels laboratoris Max Planck de Dresden, institució que, a més, es va oferir per buscar-li allotjament.

L'arribada a un nou lloc

El següent pas va ser la tramitació de la documentació, facilitada amb comptagotes per l'Àrea de Relacions Internacionals (ARI) de la UAB. Va ser un procés complicat, ja que l'Alejandro mateix es va encar-

■ **Cada vegada més alumnes marxen a l'estranger per realitzar pràctiques en una empresa**

■ **En l'“Erasmus Pràctiques”, l'estudiant ha de gestionar i buscar-se l'empresa pel seu compte**

regar d'obtenir la signatura del contracte i d'aconseguir tots els papers necessaris per obtenir la subvenció del programa.

El 4 de setembre de 2009 va marxar cap a Dresden, una ciutat “bonica, però trista”, reconstruïda després de ser arrasada durant la Segona Guerra Mundial. La primera sorpresa que va trobar-se en arribar va ser que la dotació econòmica que havia de rebre s'havia retallat per llei el juny anterior, segons li va comunicar l'ARI, i que es reduïa dels 1.500 euros inicials a 1.000. Però la mala notícia no va impedir que l'Alejandro quedés impressionat de les instal·lacions de la Max Planck, molt avançades i, fins i tot, “futuristes”, comparades amb els laboratoris on havia fet pràctiques a Catalunya. L'Alejandro es mostra molt satisfet amb les pràctiques a Dresden, tant per haver descobert un nou

A dalt, Alejandro amb l'equip d'investigadors amb el que treballa.

A baix, Joan a Cambridge, el destí que ha escollit després de realitzar les pràctiques a Londres.

camp d'investigació com és la genètica, com per haver-se familiaritzat amb una nova forma de treballar, “molt seriosa i disciplinada”.

Qualifica l'experiència “d'oportunitat inigualable” i no dubta de recomanar-la a tothom. És per això que està molt implicat amb l'evolució del programa i vol ajudar a millorar-lo fins al punt que el coordinador de la facultat on estudia el posa en contacte amb tots els alumnes interessats en fer un *Erasmus Pràctiques*. L'Alejandro els assessorava i els ajuda en tots els tràmits i problemes que ell ha hagut d'afrontar. Per tal que la seva experiència sigui útil per a altres, intervé en les xerrades informatives de la seva facultat sobre les beques.

En Joan també valora positivament l'experiència. Està satisfet de tot el que ha après sobre el

funcionament del mercat laboral, i explica que la seva confiança professional ha augmentat: “He descobert quines són les meves capacitats i possibilitats, però també les meves mancances”.

Tant Alejandro com Joan veuen el futur professional més pròxim a l'estranger. En Joan estudia un postgrau de finances a Cambridge (Regne Unit), que espera que l'ajudi “a entrar al mercat laboral estranger”, sobretot al del Regne Unit, dels Països Nòrdics, d'Àustràlia o dels Estats Units. Alejandro, per la seva banda, espera poder cursar el postdoctorat a l'estranger i fer-se un lloc com a investigador en el camp que més li interessa, el càncer, perquè després pugui tornar a treballar a Catalunya amb més facilitats ■

**Marta Roqueta
Maria Pomés**

**Consulta
la nova oferta
dels cursos
específics**

[www.uab.cat/
uab-idiomes](http://www.uab.cat/uab-idiomes)

Diverses procedències, diferents camins

Charlotte Poschenrieder se sent “totalment integrada” a Catalunya, tot i que va néixer a Munich. Maite Soto va arribar de Veneçuela a principis dels 90. Durant 32 anys de carrera, Santa Ferretti ha viatjat per tot el món. Hisham Ihshaish ha vingut des de Palestina per cursar el doctorat. Quatre històries diferents sobre una mateixa experiència: impartir classes en una universitat d'un altre país.

MARTA ROQUETA

Maite Soto va arribar a Barcelona abans de la cita olímpica, quan “Barcelona encara no era la ciutat multicultural d'avui”. Malgrat tenir la nacionalitat espanyola, que li va facilitar la tramitació dels papers, els inicis van ser durs. “Hi havia gent que tenia la percepció que era diferent. Desconeixien Veneçuela i alguns interpretaven que jo era una professional de menor qualitat o que venia a treure'ls la feina”, actitud que notava en cert professorat i alumnat. Tot i el costós inici –Soto opina que casos com el seu han contribuït a la integració i acceptació de les persones de Sud Amèrica–, va

Maite Soto, al costat d'una de les càmeres que fa servir a les classes de televisió que imparteix, i Santa Ferretti, a la part superior, al seu despatx de la Facultat d'Humanitats.

acabar la tesi, va ser professora ajudant i, finalment, va obtenir la plaça com a professora titular de ràdio i televisió a la Facultat de Ciències de la Comunicació. Avui no pensa en anar a un altre país: “Els meus amics són espanyols i també la meua vida”.

27 anys a l'Autònoma

Qui tampoc té intencions de marxar és una altra veterana, Charlotte Poschenrieder, que imparteix Fisiologia Vegetal a la Facultat de Biociències. Va arribar a Catalunya als anys 70 per qüestions familiars i des del curs 1982-83 és professora a la Facultat de Ciències. Malgrat

les diferències entre universitats, se sent a gust amb l'alumnat i companys de feina. Poschenrieder explica que, en el cas de la mobilitat universitària, Alemanya ofereix més possibilitats que Espanya: “A Alemanya és molt poc usual que un estudiant faci la carrera a la ciutat on ha viscut sempre”, i afegeix que per ser professor a la universitat on s'ha fet el doctorat calen com a mínim dos anys d'estada en una altra, fet que “afavoreix la mobilitat del professorat”, assegura. Segons Poschenrieder, els universitaris alemanys compten amb “un sistema de beques molt millor que aquí”, a causa, segons

ella, ja que, a través del vincle que suposa l'estudi de l'italià, ha pogut entendre gent de països molt diferents. “Els meus estudiants són persones que segurament estimen l'art i la música italianes, que és una cosa que aprecio molt perquè sóc filla de músics”, explica Ferretti.

D'altra banda, Hisham Ishaish, d'Hebrón (Palestina), tot just comença el seu viatge particular. Fa tres anys que és becari a la UAB, on realitza el doctorat a l'Escola Tècnica Superior d'Enginyeria i és professor de Sistemes Operatius a l'Escola Universitària d'Informàtica de Sabadell. Diu que viure a Catalunya va ser un gran canvi en molts sentits: “Tenia dificultats per usar el metro i el ferrocarril, perquè allà [Palestina], no n'hi ha. Però, sobretot,

La mateixa ruta però a la inversa

El professorat que vulgui marxar a fora té diverses possibilitats. Una és la que ofereix el Ministeri d'Educació espanyol, que convoca beques per estades postdoctorals a centres d'altres països. Les convocatòries es publiquen al Boletín Oficial del Estado, si bé també es poden consultar a la pàgina web de l'Autònoma. S'han de presentar les sol·licituds tant a l'entitat organitzadora com al Registre General de la UAB, situat a l'Edifici A, al Rectorat.

pensa, de la diferència de la força econòmica dels països.

La Santa Ferretti és una rodamón. Itàlia, Alemanya, Irlanda i Espanya han estat només alguns dels seus destins en tres dècades de docència. Ferretti explica que a Alemanya o Irlanda “tenia els mateixos drets i deures que els professors de la casa”, cosa que no succeeix a la UAB, ja que, per exemple, no li faciliten vals per a menjar. Malgrat això, Ferretti està a gust amb els companys de la Facultat d'Humanitats, i explica que el professorat d'Itàlia “té una pronunciació molt bona, parlen un italià quasi perfecte”. Viatjar és molt important per a

Charlotte Poschenrieder (primera a l'esquerra) imparteix Fisiologia Vegetal a la Facultat de Biociències.

el problema va ser la llengua”. Ishaish sent que l'han tractat molt bé: “Els catalans tenen un afecte especial pels palestins”. Una de les diferències principals que ha notat és que a Palestina la veu de l'alumnat és més forta. “Els i les estudiants tenen un pes important a l'hora de prendre decisions econòmiques, com en el cas del preu de la matrícula”, recorda. Després de la UAB, Ishaish vol marxar a França, a Alemanya o al Canadà, si bé el destí final d'Ishaish és Palestina, ja que sent que té “la responsabilitat de tornar i ajudar” ■

Marta Roqueta
M. Antònia Abrines

ARXIU PARC DE RECERCA

La crisi arriba a la recerca

La crisi econòmica ha complicat la ja de per si difícil situació de la recerca a les universitats espanyoles. Malgrat que encara no hi ha dades oficials, els experts apunten que les vies de finançament públiques i privades patiran fortes retallades. La situació econòmica ha afegit incertesa a un escenari que en els últims anys ha intentat situar-se a nivells europeus. L'Acadèmia, els centres de recerca i el personal d'investigació s'han mobilitzat per evitar que l'avenç efectuat per la recerca espanyola en l'última dècada no sigui en va per culpa d'una situació que la comunitat científica va preveure.

La reducció aquest any dels diners destinats a Recerca, Desenvolupament i Innovació (R+D+I) de l'Estat ha oficialitzat que la recerca no podrà escapar-se de la crisi. La Conferència de Rectors d'Universitats Espanyoles (CRUE) va mostrar-se "preocupada" per la retallada i va avisar que els avenços fets els últims anys eren a causa, entre d'altres, d'un augment dels diners destinats a R+D+I. La investigació a Espanya ha tingut sempre problemes de finançament, malgrat l'increment dels darrers anys. Segons la investigadora Margarita Salas, el percentatge del Producte Interior Brut (PIB) que s'hi destina és del 1,3%, per sota del 1,8% de la mitjana europea i el 2,6% dels Estats Units.

"Estem davant d'una situació difícil, però ens falten dades per saber-ne la magnitud", explica

el vicegerent de recerca Ivan Martínez. Per poder tenir-ne una idea clara, es necessita saber els pressupostos de la Universitat pel 2010, de quina forma les administracions públiques distribuiran els diners destinats a recerca i, sobretot, com tot això afectarà a la convocatòria de projectes i subvencions. Les convocatòries de projectes són la principal font de finançament del sector, però són molt variables. "Fins que no es convoquen no pots estar segur del nombre de places i de diners que s'hi destinen", explica Martínez, un fet que dificulta les previsions a llarg termini,

Segons Martínez, el principal problema no són els diners que es reben de l'Estat: "Les conseqüències ens arribaran, majoritàriament, de forma indirecta. Si el Govern rebaixa les subvencions

ARXIU UAB

Els puntals de la recerca

A la Universitat es desenvolupen projectes d'investigació en tots els àmbits, però actualment, n'hi ha tres que destaquen: les Ciències Socials, on hi ha professionals de molt prestigi, com el politòleg Joan Subirats i el sociòleg Salvador Cardús; i disciplines punteres com la Biotecnologia i la Nanotecnologia. Les investigacions en aquesta última branca han estat la punta de llança de l'admissió de l'Autònoma en el Campus d'Excel·lència Internacional.

per a les empreses privades que inverteixen en recerca, aquestes deixaran de fer-ho". Però la davallada no es notarà de manera immediata. "La majoria de projectes són plurianuals, o sigui que continuaran com fins ara. Són els nous projectes que es veuran afectats", avisa el vicegerent.

Accentuar diferències

Però la crisi econòmica té altres conseqüències. Segons Jordi Barbé, catedràtic de Microbiologia, la crisi accentuarà les diferències entre aquells centres de recerca que imparteixen docència i els que no ho fan. Barbé explica que els centres de recerca que no imparteixen docència dediquen tot el seu temps a la recerca, fet que implica una major publicació d'articles en revistes científiques de renom,

és a dir, més currículum. A major currículum, més punts s'obtenen de cara a la sol·licitud de beques, les quals s'atorguen a aquells centres que han superat la nota de tall.

En reduir-se els diners per a beques, la nota de tall s'apuja, de manera que menys projectes reben subvenció. "Els grups universitaris amb càrrega docent en són els més perjudicats, perquè tenen menys temps de recerca i, per tant, menys oportunitats per a publicar", conclou Barbé, que lamenta que no hi hagi cap sistema que compensi el desavantatge.

La situació al Centre de Recerca en Sanitat Animal (CRESA) és menys alarmant, si bé s'ha hagut de resignar a fer les previsions de manera més lenta, "pas a pas, trimestre per trimestre", segons afirma l'investigador

La recerca a l'Autònoma és molt variada. A baix a l'esquerra, Ivan Martínez, vicegerent de recerca.

David Solanes. El CRESA és un centre que investiga malalties que afecten els animals de granja, una feina que els obliga a tractar amb agents patògens i virus dins d'Unitats d'Alta Seguretat Biològica. Tot i que Solanes explica que no han notat una baixada en la feina de cara al pròxim any, constata que les administracions no els han donat els recursos per poder millorar la qualitat d'un servei que necessita una bona inversió en seguretat i benestar animal. Segons Solanes, malgrat que no han hagut d'aturar cap projecte, sí que s'han vist obligats a "endarrerir projectes un parell o tres de mesos", i han demanat als proveïdors que ajustessin els preus dels productes ■

**Ester Dachs
Marta Roqueta**

“El cinema de terror espanyol és un dels millors del món”

Diu que no té consciència d’haver creat un estil propi, però Jaume Balagueró és un referent del cinema de terror a tot el món. Ara està immers en la promoció de la seva setena pel·lícula, ‘[REC]2’, però no fa tants anys pensava en el cinema des de les aules de l’Autònoma.

En aquestes aules ja pensava en dedicar-se al cinema?

Sí, però no hi havia les mateixes possibilitats d’estudiar cinema. Sí que hi havia l’Escola Superior de Cinema i Audiovisuals de Catalunya (ESCAC), però no era com ara. Com que no hi havia uns estudis seriosos de cinema, vaig decidir estudiar Periodisme.

Què li va agradar i decebre de l’ambient universitari?

No em va decebre res. Realment tampoc vaig viure la Universitat d’una manera molt *guai*. Hi anava per les tardes: agafava el ferrocarril i estudiava. Tenia amics, però no va ser com l’institut, per exemple, que era el *disfrute* total. M’ho vaig prendre més seriosament: hi vaig, estudio i torno. I sí que m’ho vaig passar bé, però tampoc va ser una bogeria.

A la conferència d’inauguració oficial del curs va veure una part

■ **Jaume Balagueró**
Director català de cinema
i exalumne de la Facultat de Comunicació de la UAB

■ **“Als Estats Units, el cinema de terror espanyol és un dels grans cinemes de terror”**

■ **“Estem a l'era de la comunicació i qui mana són els mitjans amb poder”**

■ **“Jo crec que està bé reivindicar coses, però també està bé estudiar”**

ROGER CASAJUANA

de la mobilització estudiantil. Què opina dels darrers conflictes que hi ha hagut?

Crec que està bé reivindicar coses, però també està bé estudiar. I la sensació que vaig tenir és que era una mica “què bé que ens ho passem reivindicant coses”. Em puc equivocar, eh? Però a la Universitat s’hi va a estudiar. Tampoc em puc pronunciar molt, però ho vaig trobar una mica massa. Hi ha moltes maneres de reivindicar coses i, des de fora, ho trobo una mica excessiu, una mica mal educat. No tant per mi, sinó pel degà i pels altres que estaven allà.

Referent a la reivindicació en sí, Bolonya i tot el conflicte, realment no tinc les dades per poder pronunciar-me. Ho sé més o menys, no conec la situació des de dins. Per tant, no tinc suficients dades per opinar.

Va ser locutor de ràdio una temporada. Què té de semblant la pràctica de locutor amb la de director de cinema?

Aparentment, res. Però en el fons, sí. Perquè el que jo feia era un tipus de programa molt lliure, des del punt de vista de creació i al final estàs creant coses que comuniques a la

El director de cinema, durant la presentació del curs 2009-10 a la Facultat de Ciències de la Comunicació.

gent. En el cinema comuniqués coses molt més concretes, estàs comunicant històries, però al final t’estàs expressant per produir emocions als espectadors o oients. És una comunicació, un vincle que es crea entre la gent i tu, perquè puguis expressar-te i explicar coses. En cinema mai tens coneixement del públic, a menys que vagis a un festival i ho vegis. Però jo normalment no vaig a totes les sessions a mirar la gent, tot i que m’agradaria, però no es pot fer. En ràdio, el *feedback* existeix: la gent crida, els oients opinen i, com a locutor, estàs fent el programa amb

■
“Madeleine McCann és una, però no és l'única que ha desaparegut. Per què és notícia ella i no una altra?”

■
“He tingut la intenció d'explicar una història que em fascini”

■
“En alguns moments, a Espanya el cinema de terror ha estat el més taquiller”

la gent. Però, en el fons, són una mica el mateix.

Com veu el tractament del cinema de terror per part dels mitjans de comunicació?

Ara és indiferent si el cinema és de terror. Els mitjans comencen a parlar de cinema en general. Per exemple, en alguns moments, a Espanya, el cinema de terror ha estat el més taquiller. I abans, era considerat un subgènere, un gènere molt més popular, menys respectat, però en aquests moments no hi ha una clara distinció en el tractament respecte als altres gèneres.

Creu que la seva aportació ha fet que el cinema de terror mobilitzi més gent?

No sé si la meva, però és cert que, per exemple, el cinema es-

Jaume Balagueró ha estrenat [REC]2, paradigma del cinema de terror espanyol.

panyol de terror a fora està vist amb respecte. Als Estats Units, el cinema de terror espanyol és un dels grans cinemes de terror que hi ha en el món. I tu dius “aquí no tenim aquesta sensació”. Doncs no. Però si te'n vas a França et diuen el mateix, i a altres llocs. Però, sobretot, als Estats Units. Parlant amb productors i gent dels estudis de Hollywood, tenen la visió que aquí està passant alguna cosa molt important. I, de fet, estan intentant fer *remakes* amb moltes pel·lícules espanyoles, algunes de les quals la gent ni coneix i, si s'han estrenat, han passat desapercebudes, com *Los Cronocrímenes* (2007) de Nacho Vigalondo. Un estudi americà l'ha comprada i ha tingut molt bones crítiques a fora, però la gent aquí no ho sap. Aquí no ens n'adonem. *El rey de la montaña*

(2007), de González López Gallejo, és un altre exemple: se n'ha fet un *remake* americà i ha concursat a festivals importants.

Es parla que ha creat un estil cinematogràfic propi dins el gènere del terror. Com ha aconseguit tenir-lo i fer, alhora, un cinema comercial i popular?

No tinc la consciència que he creat un estil propi. Crec que explico les històries amb l'estil que em surt, com tots els directors, des de la seva mirada i el millor que sé. Però un estil propi... No he tingut la intenció de crear-lo. He tingut la intenció d'explicar una història que em fascini, que la vulgui contar, i que vulgui emocionar als espectadors.

I què en pensa de l'efecte Balagueró? N'ha sentit a parlar?

Una obra que encara ha de créixer

Neix a Lleida el 3 de novembre de 1968. Exerceix com a locutor a Ràdio L'Hospitalet amb *La espuma de los días*.

El 1994 triomfa amb el seu primer curtmetratge, *Alicia*, i cinc anys més tard dirigeix el seu primer film:

Los sin nombre.

Des de llavors, la crítica nacional i internacional el considera una referència en el cinema de terror, del que va fugir només per rodar *OT, la película*, amb el seu amic Paco Plaza (també director dels èxits *[REC]1* i *[REC]2*).

Altres pel·lícules que ha fet són *Días sin luz*, *Frágiles* i *Darkness*.

Sí, i no entenc molt bé què vol dir. Em fa molta gràcia i em fa il·lusió i tot. Em sembla que té a veure amb una cosa que vam fer a *Los sin nombre* (1999), la primera pel·lícula que vaig fer, on vam crear uns moviments de muntatge que passaven molt ràpid. En realitat era una tonteria, però li van dir *l'efecte Balagueró*. Però no sé explicar ben bé què és.

Què li fa por dels mitjans de comunicació?

Jo crec que el poder: el poder de crear la realitat, el que allò que rep el ciutadà sigui decisió dels mitjans. Nosaltres rebem allò que algú decideix que rebem. Un exemple: nosaltres agafem consciència de la fam que hi ha al món quan els mitjans de comunicació comencen a

parlar-ne. “Ara volem que la gent es conscienciï de la fam que hi ha en el món”, i comencen la campanya. Però de sobte, hi haurà una altra cosa més interessant: Cristiano Ronaldo, per exemple. Aleshores, ja no hi haurà fam al món, ja no existirà. I si no és un moment en el que està d'actualitat i ho dius, la gent pensarà que ets una persona de “a què ve això”. I, en canvi, els nens no deixen de passar fam. Hauríem d'estar provocadíssims cada dia, però no, ens provoquem quan els mitjans ho volen i fan l'espot i la campanya. I això és una manipulació absoluta de la realitat.

Probablement, això s'aguditza amb el temps, però fa molts anys que és així, que forma part del sistema i ho hem d'entendre. És el que vaig estudiar. Estem a l'era de la comunicació i qui mana són

Durant la conferència, el cineasta va parlar de mitjans de comunicació i de quina manera exerceixen el control sobre què ens arriba i què no.

els mitjans amb poder. L'exemple de Madeleine McCann: si ens moguéssim per la racionalitat total, encara estaríem preocupats per la nena, encara l'estaríem buscant. Però és que, realment, a ningú li importa. Si vas i li parles d'ella a qualsevol, et vindran amb un “no m'atabalis, això ja ha passat”. I no ha passat, aquesta nena encara no ha aparegut. Hauria passat si hagués aparegut. I una altra reflexió: Madeleine McCann és una, però no és l'única que ha desaparegut. Per què és notícia ella i no una altra? Perquè algú ha decidit que perquè els pares són guapos, o pel que sigui, aquí hi ha diners. Per tant, es diu “anem a crear la notícia i anem a fer-ho jugar”. I això fa por, no? Una mica ■

Cristina Llitas

LES PARETS CALLARAN QUAN
LA UAB SIGUI POPULAR!

KIKA MORAGUES

Cartells o pintades?

Les pintades a les parets del campus ja s'han convertit en un element més del paisatge universitari. El que pels seus autors és l'única forma de comunicació davant la política del rectorat de retirar els cartells informatius de les associacions d'estudiants, per la Universitat és una despesa molt important en manteniment d'infraestructures, ja que ha de contractar un equip de quatre pintors encarregats quasi exclusivament de netejar els missatges.

El campus es desperta sovint amb pintades i eslògans reivindicatius a les parets dels seus edificis. Els missatges solen ser molt variats: alguns anuncien pròximes activitats, manifestacions o vagues, d'altres protesten per temes concrets com són *Llibertat a Franki*, *Aturem Bolonya* o *Rectora dimissió*. També n'hi ha de sorprenents, com el de *PSOE = GAL*, que es podia llegir en diversos punts de la plaça Cívica el novembre passat.

Escriure missatges a les parets és una activitat considerada il·legal, encara que els serveis de seguretat de la Universitat no han precisat quina sanció està prevista pels autors de les pintades a les parets. És per això que la majoria dels escrits són anònims, tot i que alguns

vénen firmats pel Sindicat d'Estudiants dels Països Catalans (SEPC). Hem parlat amb un membre d'aquesta associació i autor confés d'alguns escrits. "Ho fem perquè no tenim cap més opció" diu F., que ens ha demanat que no es publiqui el seu nom. Afirmar que la seva intenció és informar als estudiants i que si recorren a les guixades és perquè el rectorat "arrenca i elimina sistemàticament els cartells". De fet, un gran nombre d'estudiants reconeixen assabentar-se de molts esdeveniments i mobilitzacions a través d'aquest tipus de missatges. Seguint aquesta lògica, en alguns llocs del campus, com a la Facultat de Ciències de la Comunicació, el deganat i les associacions estudiantils han declarat una treva.

ESTER DACHS

L'acord d'aquest pacte no escrit explica el següent: les autoritats de la Facultat asseguruen que no tocaran els cartells que es pen- gin, a canvi que les associacions estudiantils es comprometin a mantenir les parets lliures de pintades reivindicatives.

Una feina interminable

Antonio Hernández és l'encarregat de pintura de Món Vertical SL, l'empresa contractada per netejar les façanes dels edificis. "És una feina continua —diu resignat—, ells pinten, nosaltres netegem i ells hi tornen". La periodicitat de la neteja varia. "Realment els qui ho dicten són els estudiants, i no nosaltres", riu, però calcula que el seu equip de quatre persones han de repintar "els llocs més populars" del campus una vegada al mes, aproximadament. A més a més, s'aprofiten els períodes de vacances, Nadal, Setmana Santa i estiu, per fer una neteja general

i exhaustiva de totes les parets del campus.

El protocol d'actuació dicta que és el personal de seguretat qui avisa de quins són els escrits que s'han de treure. "Ens envien una notificació amb la localització i l'eslògan de la pintada que cal eliminar", explica Hernández. La decisió d'actuar depèn de diversos factors. Si hi ha previsió de moltes pintades, sobretot quan s'acosta alguna data assenyalada, s'acostuma a esperar que el dia en qüestió passi o que hi hagi una acumulació gran d'escrits abans de netejar-los. "No serveix de res, si l'endemà tornen a sortir," diu Hernández. En canvi, l'actuació és immediata en cas de pintades al·lusives a persones, sobretot si surten identificades amb noms i cognoms. "És que hi ha pintades i pintades —ens confia el pintor—, una cosa és que anunciïn una vaga o protestin contra Bolonya i l'altra és trobar el nom de

Pintades a diferents parets de la Universitat.

la rectora al mig d'una diana", assegura Hernández.

El cost de la neteja de les façanes és molt difícil de calcular, ja que Món Vertical fa una factura no desglossada de tots els seus serveis. L'única dada que tenim és l'estimació feta per la Gerència de la UAB del cost de l'eliminació de pintades, restitució d'elements arquitectònics i neteja d'espais en el període del març del 2008 al mateix mes del 2009, un període d'excepcionalitat causada per les protestes contra el Pla Bolonya: 101.141 euros. D'octubre del 2008 a la Setmana Santa del 2009 va ser "un no parar —recorda Hernández—, mai havíem hagut de fer tantes sortides". Per tant, aquest pressupost no es pot considerar representatiu del que es gasta la Universitat per les pintades en un any normal ■

Ester Dachs
M. Antònia Abrines

ALBA LÓPEZ

Sin Vergüenza surt de l'armari a la gespa

Sin Vergüenza és una associació universitària que cerca una completa inserció dels joves gais, lesbianes, bisexuals, transsexuals i heterosexuats en la comunitat estudiantil i en la societat. Segons Joan, president de l'associació, Sin Vergüenza vol oferir un espai social on conèixer gent, un espai formatiu amb conferències sobre diversos temes com la transsexualitat, l'homofòbia o les malalties de transmissió sexual, però també un espai activista on reivindicar els drets d'aquest col·lectiu.

Tot i que l'associació va néixer durant el curs 1995-96 de la idea d'un petit grup d'estudiants de la Universitat de Barcelona, treballen al campus de la UAB des

del 2005. Els i les integrants fa més de tretze anys que es reuneixen tots els divendres a la UB per decidir les activitats, però la delegació a la UAB només es reuneix periòdicament a l'edifici ETC de la plaça Cívica.

Units contra les dificultats

No obstant això, totes les delegacions de Sin Vergüenza treballen plegades per omplir el buit existent de representació homosexual-bisexual-transsexual en l'àmbit universitari, per combatre la homofòbia dins i fora de les aules i per a què estudiants, professorat i PAS prenguin consciència de la necessitat d'assimilar el fet homosexual com a quotidià.

Pancarta de la manifestació per la transsexualitat, en la que hi va participar l'associació Sin Vergüenza.

Les principals activitats que realitzen van des de sortides, trobades per dinar a la gespa del campus o activitats esportives, fins a xerrades, taules rodones, conferències, cinefòrums i manifestacions.

Segons explica el president, hi pot participar tothom, independentment de la seva orientació sexual, l'edat o el fet de ser estudiant o no. "Actualment i malauradament, som sobretot estudiants LGTB (Lesbianes, Gais, Bisexuals, i Trans). Nosaltres obrim les portes a tothom que vulgui posar el seu granet de sorra", clama el president ■

**Marina Muñoz
Alba Betrán**

■
Maria Marlet
L'estudiant
de més edat
de la UAB

ROGER CASAJUANA

Amb el jazz a la sang

“Una persona que sempre té les portes obertes”. Amb aquesta expressió tant visual i clarificant s'autodefineix Maria Marlet, de 76 anys, santcugatena i estudiant des de setembre de Musicologia, gràcies a la *Universitat a l'Abast*, un programa de la UAB que ofereix formació adaptada i dinàmica a persones majors de 50 anys. Tot i que ella no creu essencial que se la conegui com l'estudiant de més edat de la UAB, és complicat obviar aquesta condició amb què, involuntàriament, s'ha trobat. L'afany de la Maria per aprendre de tot aquell i tot allò que l'envolta l'ha portat, un any després de deixar la feina de professora de música, a matricular-se a la Universitat. “Sempre tinc ganes de fer coses, necessito alguna cosa per la qual lluitar”, es justifica, i assegura, gairebé amb la mà al cor, que estudia “per omplir-se encara més”. I ho farà, segons diu, mentre li duri la salut. Aquesta nova aventura que ha emprès no és res més que una elongació de

la trajectòria vital, que ha estat marcada, fonamentalment, pel jazz. “És un gen que porto a la sang, i l'he heretat del meu pare”, explica orgullosa. I ho pot estar perquè per casa seva ha vist desfilars, ni més ni menys, que a Tete Montoliu. “Quan era petita cada diumenge el Tete venia a tocar a casa amb el meu pare”, recorda.

La fal·lera per les notes va començar a gestar-se als 7 anys, quan va iniciar els estudis de piano que va acabar als 18 anys. Es va formar sota la batuta, per exemple, d'Alícia de la Rocha, una de les millors intèrprets de piano espanyoles del segle XX. En acabar els estudis va decidir dedicar-se a la docència de la música, amb especial predilecció per l'ensenyament a nens i nenes. “No vull ensenyar el que jo sé, sinó provar de recuperar el que cadascú sap fer”, exemplifica així la particular manera que té d'entendre l'ensenyament. Però també admet que una altra de les grans passions que té és

Maria Marlet és estudiant de la UAB des de setembre, gràcies al programa Universitat a l'Abast, per a persones majors de 50 anys.

la família i a la qual també hi ha dedicat cos i ànima. “Omplo el temps cuidant el meu nét i m'encanta ensenyar-li els petits detalls, que són els més forts”, confessa. Aquesta afició que és la família, reconeix, l'ha impedit viatjar pel món, una de les assignatures que encara té pendent: “Només he anat a Egipte, i dos cops, però estic contenta, perquè m'he quedat allà on era i feliç del que era”.

Es nega rotundament a pensar que el seu cas, estudiant a la Universitat als 76 anys, és un cas a part i estrany, sinó que defensa aferrissadament que la tercera edat, cada vegada és menys tercera edat. “Cada edat té el seu interès, cap edat és menyspreable”, afirma, mentre enalteix la seva generació: “Amb els anys adquireixes una saviesa que et permet veure les coses amb més objectivitat”. Una saviesa adquirida que Maria Marlet traspua per tots costats ■

Jaume Vich

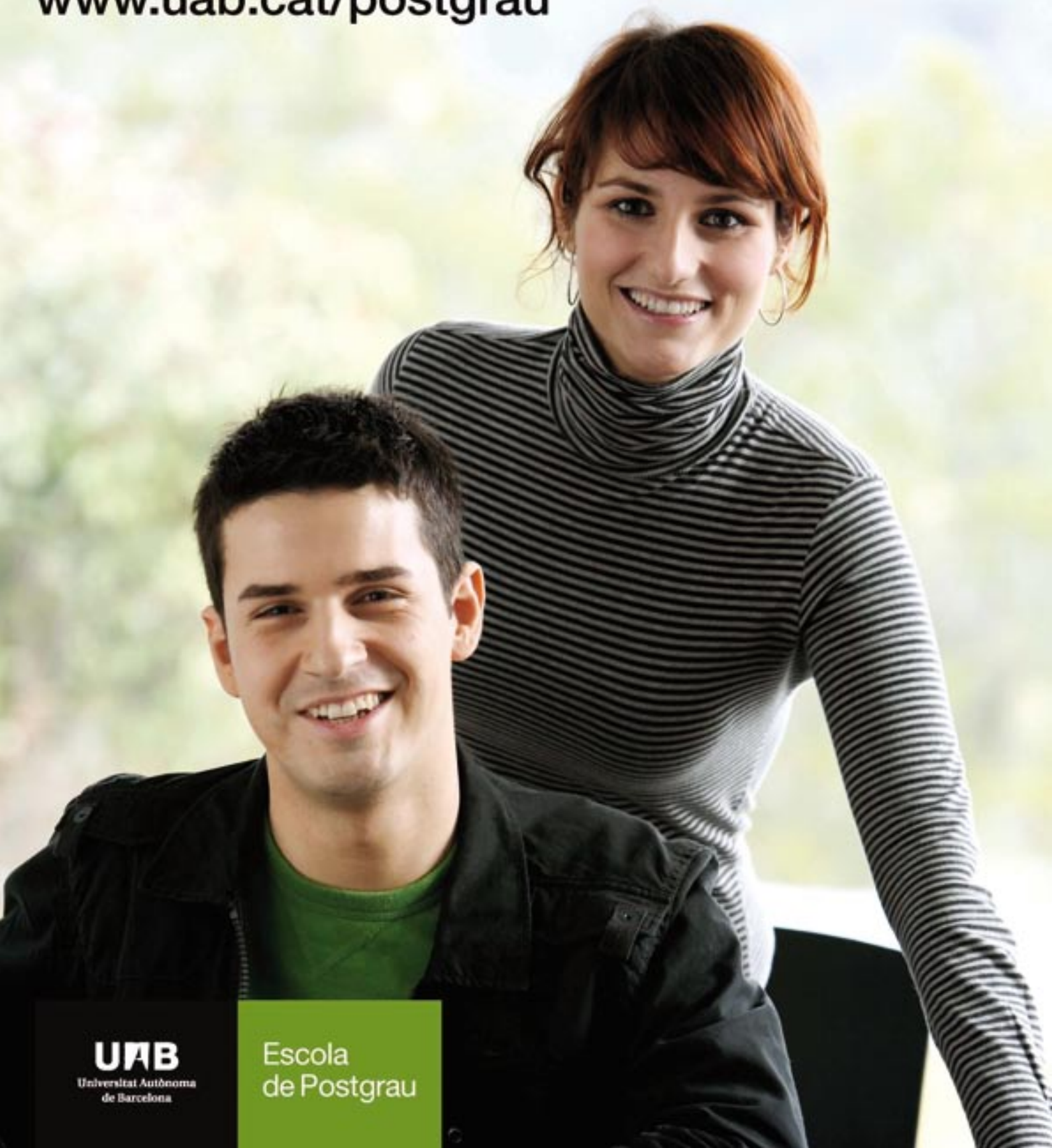
Postgrau UAB 09/10

l'encertaràs

Més de 500 màsters, diplomatures de postgrau i doctorats per fer un pas endavant en el teu futur professional.

Més de 500 opcions per encertar.

www.uab.cat/postgrau

UAB

Universitat Autònoma
de Barcelona

Escola
de Postgrau